

PRIM. DR. TONICA TURATO
[22. VELJAČE 1923. – 20. SRPNJA 2022.]

Dr. Tonica Turato bila je najstarija članica Hrvatskoga liječničkog zbora Podružnice Rijeka. U stotoj godini njezin se život ugasio u mjesecu srpnju 2022. godine. Bila je žrtva zaraze koronavirusom. Rođena je 22. veljače 1923. u Omišlju na otoku Krku. U Omišlju je polazila osnovnu školu. Gimnaziju je pohađala od 1933. do 1940. na Sušaku, a VII. i VIII. razred gimnazije pohađala je u Krku, s autobusnim prijevozom, što je bila prava blagodat u odnosu na putovanja brodom. Maturirala je u Krku 1942. godine, već pod talijanskom okupacijom. Pohađanje gimnazije na Sušaku bilo je skopčano sa svakodnevnim putovanjem brodom u jutarnjim satima iz Omišlja, po jugu, buri, zimskim uvjetima ili ljetnoj žegi. Kada brod ne bi mogao zbog nevremena pristati u Sušaku na Brajdici, nego u Porto Barošu, trebalo je katkada skoro trčeci doći do zgrade gimnazije da se ne zakasni na nastavu. U početku su bile samo dvije djevojčice koje su putovale brodom, a tek od drugog polugodišta pridružili su im se i drugi učenici, tako da ih je sljedeće godine bilo čak dvadesetoro. Zahvaljujući humanosti direktora tadašnje „Jadranske plovidbe“, mjesečna vozna karta za učenike iznosila je 60 dinara, što je bilo vrlo povoljno.

Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu upisala je prve poratne akademske godine 1945./1946. Te je godine bilo upisano oko 1200 studenata. Uvjeti studiranja bili su, skoro bi se moglo kazati, nemogući, na fakultetu koji je do tada upisivao oko 150 studenata. Da bi se dobilo mjesto u predavaonici moralo se doći mnogo ranije. Knjiga nije bilo, a učilo se iz skriptata pripremljenih na brzinu, izvučenih na šapirografu. I uvjeti stanovanja u tim godinama velike poratne neimaštine bili su vrlo teški, a prehrana u menzi očajna. Ponekad se čekalo i po sat vremena da bi se došlo do mjesta za stolom. Hrana se posluživala u mokrim aluminijskim tanjurima, punim izbočina i udubina, s aluminijskim žlicama i vilicama, a nož se nije ni upotrebljavao. Usprkos mnogim gotovo nemogućim uvjetima Tonica Turato diplomirala je 1951. godine. Nakon pripravničkog staža u bolnici na Sušaku, njezino prvo radno mjesto bilo je mjesto liječnika opće prakse u Zdravstvenoj stanici Kastav (tri dana tjedno) i u Klani (dva dana tjedno). Nakon toga je 1954. započela specijalizaciju iz pedijatrije, a specijalistički ispit položila je u Zagrebu 1958. godine. Kao liječnik specijalist radila je u dječjem dispanzeru Zamet od 1959. do 1966. godine, a zatim u dječjem dispanzeru Stari grad (kasnije nazvan „Centar“) u Cambierijevoj ulici od 1966. do umirovljenja 1988. godine. Generacijama djece i roditelja ostala je u sjećanju kao vrsna stručnjakinja, a također i velika humanistkinja. Posebno je imala sklonost prema socijalno ugroženoj djeci. Kao članica Pedijatrijske sekcije Hrvatskoga liječničkog zbora aktivno je s referatima sudjelovala na svim sastancima, kako regionalnim tako i onima na razini Hrvatske. Godine 1979. dodijeljen joj je naziv primarijusa. Nije se udavala niti je imala svoje djece, ali je kroz čitav svoj radni vijek bila povezana s djecom. Društvena zajednica prepoznala je njezin rad, pa je 1985. godine primila Nagradu grada Rijeke za životno djelo. Obrazloženje glasi: *za dugogodišnji predani rad na zaštiti i unapređivanju zdravlja male djece, a posebno za brigu o zdravlju socijalno ugrožene djece zbrinute u Domu za djecu i predškolski odgoj „Mira Raduna Ban“ Rijeka.* I njezina općina Omišalj nagradila ju je 2008. godine nagradom za životno djelo s obrazloženjem *za liječenje generacija omišljanske djece.*

U mirovinu je pošla 1988. godine. Već u mirovini nekoliko je godina volontirala u Caritasovom domu „Sv. Ana“ u Rijeci za djecu žrtve nasilja u obitelji. Živjela je u Rijeci, ali svako bi ljeto provodila u svome dragome Omišlju, gdje se najradije družila sa svojim mještanima i iseljenicima iz Amerike koji ljeti posjećuju Omišalj. Od prvih dana nakon diplomiranja pa do kraja života, punih je sedamdeset godina bila članica Hrvatskoga liječničkog zbora i u svojoj podružnici Rijeka uvijek je aktivno djelovala. Bila je u organizacijskom odboru osnivanja Kluba umirovljenih liječnika Rijeka. Kao umirovljenica redovito je bila sudionica na izletima Kluba, sve do svoje 96. godine života. Do tih je godina rado prošetala Rijekom i kupovala sve što joj je trebalo za svakodnevni život. Svima koji smo je poznavali i surađivali s njom ostala je u dobroj uspomeni.

Uime Kluba umirovljenih liječnika Hrvatskoga liječničkog zbora – Podružnica Rijeka
Doc. dr. sc. Vjekoslav Bakašun, dr. med.